

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/41/2018
Identifikačné číslo spisu: 1113210301
Dátum vydania rozhodnutia: 25. septembra 2019
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1113210301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. bývajúceho v W., zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, proti žalovaným 1/ Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, 2/ Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, IČO: 00 156 621, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 56/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2017 sp. zn. 3 Co 207/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. februára 2015 pod č. k. 19 C 56/2013-171 žalobu voči žalovanému 1/ zamietol (výrok I.), žalobu voči žalovanému 2/ zamietol (výrok II.) a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca sa voči žalovanému 1/ a 2/ v konaní domáhal náhrady škody - majetkovej a nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom [§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.)] a tiež cielenou diskrimináciou jeho osoby [§ 9 ods. 2, 3 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len „zákon č. 365/2004 Z.z.)]. Tvrdil, že pri výberových konaniach na miesto riaditeľa príspevkovej organizácie Výskumného ústavu potravinárskeho (ďalej len „VUP“), ktoré sa konali dňa 23. februára 2010 a dňa 17. januára 2011 v oboch prípadoch sa žalovaní dopustili nesprávneho úradného postupu a diskriminácie žalobcu z dôvodu veku. Podľa súdu prvej inštancie vyhlásenie výberového konania na voľné pracovné miesto v príspevkovej organizácii VUP jeho zriaďovateľom ministerstvom pôdohospodárstva a následný priebeh výberového konania je postup upravený zákonom č. 552/2003 Z.z. o výkone prác vo verejnom záujme. Zákon č. 552/2003 Z.z. upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone prác vo verejnom záujme,

nie je orgánom verejnej moci voči občanovi. Výberové konanie na miesto vedúceho zamestnanca a činnosť s tým spojená nemôže byť chápaná ako výkon verejnej (štátnej) moci tak ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z. Zdôraznil, že pod výkonom verejnej moci sa rozumie priame alebo sprostredkované autoritatívne rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení s orgánom verejnej moci. V danom prípade Ministerstvo pôdohospodárstva nevystupovalo v pozícii orgánu verejnej (štátnej) moci, ale v pozícii zamestnávateľa, resp. zriaďovateľa zamestnávateľa, a preto zodpovednosť štátu za jeho postup upravený týmto osobitným zákonom nemôže byť daná. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal žiadnu z pohnútok, ktorá by viedla zriaďovateľa, resp. členov výberovej komisie k diskriminačnému konaniu voči jeho osobe z hľadiska veku. Dodal, že výhra vo výberovom konaní nie je nárokovateľná a z neúspechu nie je možné vyvodzovať zníženie ľudskej dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo ďalšieho spoločenského uplatnenia, navyiac za situácie, keď žalovaný 2/ preukázal, že výberové konanie prebehlo v súlade so zákonom č. 552/2003 Z.z. Vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. februára 2017 sp. zn. 3 Co 207/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 378 ods. 1 CSP) a žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, vec správne právne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil náležite a presvedčivo odôvodnil. V celom rozsahu stotožnil sa aj s jeho odôvodnením (§ 378 ods. 2 CSP) V názorovej zhode so súdom prvej inštancie mal za to, že výberové konanie na miesto vedúceho zamestnanca a činnosť s tým spájaná upravené v § 5 zákona č. 552/2003 Z.z. nie je prejavom výkonu verejnej moci v zmysle § 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže byť považovaná za úradný postup; vo výberovom konaní na miesto vedúceho zamestnanca, ktorý vykonáva funkciu štatutárneho orgánu u zamestnávateľa, ktorým je štátna príspevková organizácia, nie je rozhodované o žiadnom subjektívnom práve alebo subjektívnej právnej povinnosti uchádzača upravenej v hmotnoprávnom alebo procesnoprávnom predpise, ani o iných jeho právom chránených záujmoch. Bol názoru, že pri namietaných výberových konaniach žalovaný 2/ nevystupoval v pozícii orgánu verejnej moci, ale vystupoval v pozícii zamestnávateľa, resp. zriaďovateľa zamestnávateľa, z čoho možno vyvodiť jednoznačný záver, že nemôže byť daná zodpovednosť štátu (žalovaného 1/) za postup žalovaného 2/ upravený osobitným zákonom. Podľa odvolacieho súdu s ohľadom na právnu kvalifikáciu žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/ tak nebola splnená prvá zo zákonných podmienok (nesprávny úradný postup) pre vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podotkol, pokiaľ žalobca v tejto súvislosti okrem žalovaného 1/ zažaloval aj žalovaného 2/, t. j. Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka takto označený subjekt je iba orgánom oprávneným konať za štát (§ 3 ods. 1 písm. d/ a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), preto ak žaloba smerovala okrem žalovaného 1/ aj proti ústrednému orgánu štátnej správy, takto označený žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. V súvislosti s možnosťou posudzovania nároku žalobcu aj podľa iných, do úvahy prichádzajúcich zákonov (§ 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z.z. v spojení s § 9 ods. 2, 3 zákona č. 365/2004 Z.z.) námietky žalobcu, ktorými spochybňoval spôsob akým boli stanovené podmienky výberového konania posúdil ako nedôvodné. Uviedol, že súd nemá v rámci žaloby podľa § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z.z. prieskumnú právomoc vo vzťahu k spôsobu, akým boli stanovené kritéria výberu uchádzačov a nemôže zasahovať do úsudku členov výberovej komisie spojeného s hodnotením jednotlivých uchádzačov a určovaním ich poradia. Skonštatoval, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca mal zachované právo na prístup k funkcii riaditeľa VÚP bez akýchkoľvek obmedzení v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávnych vzťahoch a len zo skutočností, že vo výberovom konaní boli úspešnejší iní, mladší uchádzači ako žalobca, nemožno vyvodzovať nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu veku. Dodal, že žalobca v konaní k diskriminačnému konaniu z hľadiska veku nepreukázal žiadnu z pohnútok, ktorá by viedla zriaďovateľa, resp. členov výberovej komisie k diskriminačnému konaniu z hľadiska veku a uviedol, že tento záver možno založiť na argumentácii, že žalobca neoznámil súdu také skutočnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať „prima facie“ zásah - diskrimináciu z dôvodu jeho veku vo výberových konaniach, čím je podľa odvolacieho súdu spochybnené aj prenesenie dôkazného bremena

na žalovaného a jeho povinnosť dokazovať, že k diskriminácii nedošlo (§ 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z.). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby výlučne voči žalovanému 2/ podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 písm. b/ a c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pretože rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na neprávnom právnom posúdení. Podľa žalobcu a/ právna otázka porušenia ustanovení týkajúca sa výberového konania vedúceho zamestnanca podľa zákona č. 552/2003 Z.z. v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, b/ odvolací súd sa odchýlil od rozhodovacej praxe pri posudzovaní, či subjekt bol alebo nebol diskriminovaný (napr. 6 Cdo 449/2013). V dovolaní poukázal na to, že zákonodarca vydaním zákona č. 552/2003 Z.z. sledoval úpravu podmienok práce vo verejnom záujme na báze objektívnosti, nezávislosti a transparentnosti a pokiaľ do zákona včlenil ustanovenia o výberovom konaní na miesto vedúceho zamestnanca (§ 5) nepochybne tým sledoval skutočnosť, aby vedúce pozície vo verejnej správe dostávali tí najschopnejší a to na základe výsledkov objektívneho výberového konania. V súvislosti s týmto obsilne rozoberá skutočnosti týkajúce sa výberových komisií - jej zloženia, odbornosti jej členov, priebehu výberového konania a jeho výsledku a spochybňuje súdom zistený skutkový stav. Podľa jeho presvedčenia výberová komisia nebola spôsobilá posúdiť jeho odborné znalosti, teda je zrejmé, že došlo k porušeniu § 5 ods. 2 zákona č. 552/2003 Z.z. a tento právny úkon by mal byť podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Účelovosť výberových konaní dokazuje skutočnosť, že žalovaný 2/ opakovane vypisoval výberové konania na miesto riaditeľa VUP bez primeraných, jasných, jednoznačných a kvantifikovaných kritérií, čím bol porušený zákon č. 552/2003 Z.z., ktorý vymedzuje mieru dôležitosti podmienok výberového konania v § 5 ods. 3 písm. c/ a d/ a vylučuje pripustenie nesplnenia kritérií a požiadaviek tak, ako to zámerne urobil žalovaný 2/. Mal za to, že odvolací súd na uvedené skutočnosti vôbec neprihliadal iba skonštatoval, že výberové konania prebehli podľa zákona. V tomto kontexte poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 MCdo 2/2010, kde v odôvodnení k dovolaniu dovolací súd konštatuje „Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na to, že objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho vzťahu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom. Preto treba takýto výkon práva považovať, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za len zdanlivý výkon práva. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu (porovnaj napr. ZSP 5/2009)“. V dovolaní rovnako vyčítal nesprávne právne posúdenie veci podľa zákona č. 365/2004 Z.z. Uviedol, že výklad zákona č. 365/2004 Z.z. vykonal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 449/2013, str. 20 až 22. V tomto rozhodnutí je uvedené... „V prípade domáhania sa ochrany práva na rovnaké zaobchádzanie je potrebné predovšetkým zistiť (ne)existenciu rozdielneho zaobchádzania s obeťou diskriminácie v porovnaní s inou osobou, ktorá sa nachádza v rovnakej alebo porovnateľnej situácii, či napadnutým konaním vznikla obeť diskriminácie nejaká nevýhoda a či medzi dôvodom rozdielneho zaobchádzania a vzniknutou nevýhodou je príčinná súvislosť. Žalobca je povinný súdu predložiť dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo; ak sa tak stane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania (§ 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona)“. V tejto súvislosti tiež poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 124/2010. Na tomto mieste žalobca v dovolaní tvrdí, že konkrétne dôkazy v konaní predložil, resp. navrhol vykonať, z ktorých je evidentné, že v oboch výberových konaniach rezonuje diskriminačný dôvod - vek dovolateľa. Mal za to, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo preskúmať všetky ním označené skutočnosti, ktoré sú viac ako dostatočné a najmä konkrétne argumenty na skúmanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok okresného súdu vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie žalobcu za nedôvodné a uviedol, že oba sudy zvažili všetky relevantné skutočnosti, vychádzali zo správneho právneho posúdenia veci a na vec správne aplikovali ustanovenia hmotného aj procesného práva. Bol toho názoru, že v dovolaní uplatnená odvolávka na rozhodnutia sp. zn. 6 Cdo 449/2013 a 1 Cdo 124/2010 neobstojí. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 449/2013 riešilo ako dôvod diskriminácie v pracovnoprávných vzťahoch predchádzajúce upozornenie (podnet) zamestnanca na nedostatky v činnosti zamestnávateľa, rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 124/2010 primárne riešilo nadbytočnosť zamestnanca. Zdôraznil, že v danom prípade výberové komisie v oboch prípadoch posudzovali v zmysle zákona č. 552/2003 Z.z. schopnosti a odborné znalosti uchádzačov na pozíciu riaditeľa VUP, nie vek. Navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia; z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže, lebo platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium*.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak toto rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak toto rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne.

8. Právne posúdenie, či konkrétna otázka už bola alebo nebola dovolacím súdom vyriešená, alebo je rozhodovaná rozdielne, je tak jadrom dovolacieho konania a je podstatná pre to, či najvyšší súd o dovolaní rozhodne meritórne alebo procesne.

9. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio juris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facty*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

10. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnou (teda v žiadnom prípade nie o

skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

12. Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní žalobcu absentuje. Žalobca v dovolaní právnu otázku nenaformuloval dostatočne jasne, zreteľne a určito. Takémuto vymedzeniu dovolacieho dôvodu rozhodne nezodpovedajú tvrdenia žalobcu o konštatovaní A/ nesprávne právne posúdenie vecí týkajúce sa postupu Žalovaného II pri výberových konaniach na vedúceho zamestnanca podľa zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, B/ nesprávne právne posúdenie vecí týkajúce sa postupu Žalovaného II pri výberových konaniach na vedúceho zamestnanca podľa zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a opis skutkových okolností týkajúcich sa uskutočnených výberových konaní, zloženia výberových komisií, odbornosti jej členov, priebehu výberového konania a jeho výsledku. V danom prípade argumentácie a formulácie obsiahnuté v dovolaní nedávajú ani pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (Čl. 11 a § 124 CSP) možnosť posúdiť, od vyriešenia akej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorej nesprávne vyriešenie žalobca namietal. Obsah dovolania tak nedáva podklad pre posúdenie, ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne, v čom konkrétne sa odvolací súd odchyľil od relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo v čom je relevantná rozhodovacia prax rozporná, alebo v čom je potrebné relevantnú rozhodovaciu prax zmeniť, alebo či ide o právnu otázku doteraz neriešenú. Podľa dovolacieho súdu jeho argumentácia svedčí o tom, že sa nestotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi úvahami odvolacieho súdu, podal kritiku jeho právnych záverov a polemizoval so správnosťou riešenia viacerých otázok, ktorými sa podľa jeho presvedčenia odklonil od judikatúry. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP ani požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a 2 CSP (porovnaj napr. rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 36/2017).

13. Navyše dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení vecí nie je prípustným dovolacím dôvodom bez ďalšieho, ale len ak sú odôvodnené aj predpoklady jeho prípustnosti uvedené v § 421 ods. 1 CSP. Jednou z obligatórnych náležitostí dovolania je, že v ňom musí byť uvedené, v čom vidí dovolateľ splnenie predpokladov prípustnosti; táto náležitosť je odlišná od dovolacieho dôvodu. Účel tejto požiadavky spočíva pritom v tom, aby sa dovolateľ ešte pred podaním dovolania zoznámil s relevantnou judikatúrou dovolacieho súdu, a aby po zoznámení sa s ňou zvažil, či také dovolanie má šancu na úspech.

14. To znamená, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu činnosť súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania; mal by teda uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v § 421 ods. 1 CSP je naplnený a prečo. Povedané inými slovami, dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchyľil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo v čom je relevantná rozhodovacia prax dovolacieho súdu rozporná, alebo v čom je potrebné relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu zmeniť, alebo či ide o právnu otázku dovolacím

súdom doteraz nevyriešenú. Prípadne možno prípustnosť dovolania podľa okolností vymedziť i odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

15. Pre úplnosť treba dodať, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov, premietajúci sa do skutkových zistení súdu. Námietskami nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov si dovolateľ dostatočne neuvedomuje procesné dopady a súvislosti toho, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

16. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.